

Kristīne Hanna uzrakstījusi emocionālu sāgu par ģimeni, kuras dzīvi ietekmējuši divdesmitā gadsimta septiņdesmito gadu notikumi politikā un kultūrā. Tomēr vislielāko cieņu autore ir pelnījusi par rūpīgi izvēlētajiem un precīzi izzīmētajiem raksturiem.

Publishers Weekly

Rakstniece Kristīne Hanna radījusi brīnišķīgu prozas darbu. Laiks un dzīve ir tik smaga daudziem romāna varoņiem, tomēr autore viņu pārdzīvojumus spējusi atainot ar lielu iejūtību, apliecinot, ka mīlestība, nāve un dzimšana ir neatņemamas dzīves cikla sastāvdaļas.

RT Book Reviews

Ir tik daudz svarīga, ko vajadzētu pateikt par romānu “Baltā nekuriene”. Sāksim ar to, ka tas aizraus lasītājus jau ar sižeta līniju, kurā apvienota grieķu traģēdija, Romeo un Džuljetas pieaugšanas stāsts un ģimenes sadzīves ainas. Autore precīzi atainojusi Aļaskas iedzīvotāju pārbaudījumu pilno dzīvi, kā arī bijusi patiesa, atspoguļojot morālos ievainojumus, ko atstājis Vjetnamas karš. Ļoti spēcīgs romāns!

Kirkus Reviews

Lai gan jaunākajā Kristīnes Hannas romānā aprakstīto notikumu fons ir skarbs un drūms, tomēr gados jaunā varone iemācās to pieņemt un spēj atklāt arī sev pašai būtisko. Uzticīgie rakstnieces lasītāji novērtēs stāsta patiesumu un inteligenci, kā arī nesalaužamo saikni, kas pastāv starp māti un bērnu.

Library Journal

Romāna “Baltā nekuriene” mūza nepārprotami ir pati Aļaska – visā tās nepieradinātajā, brīnišķīgajā un vienlaikus bīstamajā krāšņumā. Turklāt Aļaska ir perfekts fons dramatiskam stāstam un jo īpaši piemērots divdesmitā gadsimta septiņdesmito gadu politiskajiem notikumiem. Kristīnes Hannas “Baltā nekuriene” atsauc atmiņā viņas romānu “Lakstīgala”, jo abos darbos īpaša uzmanība tiek pievērsta parastu cilvēku, galvenokārt – sieviešu, ikdienas varoņdarbiem. Lieliska lasāmviela!

Amazon Book Review

KRISTIN HANNAH

THE GREAT
ALONE

KRISTĪNE HANNA
BALTĀ
NEKURIENE

No angļu valodas tulkojusi
Karīna Tillberga

821.111(73)-31
Ha 430

Kristin Hannah
THE GREAT ALONE

Copyright © 2018 by Kristin Hannah

All rights reserved.

Cover image © Stephen Carroll / Trevillion Images

Cover design: www.buerosued.de for Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Karīna Tillberga, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9620-4

*Manas ģimenes sievietēm, nepagurstošajām cīnītājām
Šāronai, Debijai, Lorai, Džūlijai, Makenzijai, Sārai,
Keilijai, Tonijai, Džekijai, Danai, Leslijai, Keitijai,
Džoentai, Džerijai, Lizai, Kortnijai un Stefānijai.
Un mūsu jaunākajam dēkainim Breidenam.*

*Daba mūs nekad nekrāpj;
tie allaž esam mēs, kas sevi krāpj.*

ŽANS ŽAKS RUSO

✧ 1974 ✧

PIRMĀ NODAĻA

Togad pavasaris atnesa spēcīgas lietavas, slīpas ūdens gāzmas šaustīja jumtus un notrieca pie zemes trauslos ziedus. Ūdens iekļuva vissīkākajās plaisās un saēda pat izturīgākos māju pamatus. Paaudzēm ilgi savā vietā gulējusi zeme nu lieliem, ķēpiģiem blāķiem nogruva uz ceļiem, aizraujot līdzī mājas, automašīnas un peldbaseinus. Lūstoši koki krita uz vadiem, daudzi palika bez elektrības. Upes izgāja no krastiem, applūdināja pagalmus un izpostīja mājas. Lietum nerimstoties un ūdenslīmenim turpinot celties, sāka erroties un ķīvēties pat tie, kuri viens otru mīlēja.

Saspringta jutās arī Lenija. Viņa bija jauniņā skolā, anonīma seja pūlī; meitene ar gariem, celiņā pāršķirtiemi matiem, kura nav ieguvusi draugus un uz skolu dodas viena pati.

Viņa sēdēja gultā, pievilkusi pie plakanajām krūtīm tievās kājas, līdzās gulēja atvērti "Trušu piedzīvojumi" papīra vākos ar atļukušiem stūriem. "Ernt, mīlais, nevajag. Uzklausi mani..." caur plānajām sienām izskanēja mamma balsis, tad papus niknā atbilde: "Pie velna! Liec man mieru."

Jau atkal. Strīds. Paceltas balsis.

Drīz sekos asaras.

Šādos laikapstākļos sevi lika manīt papus tumšā puse.

Lenija uzmeta acis pulkstenim pie gultas. Ja viņa tūlīt nedosies uz skolu, tad nokavēs pirmo stundu, un pievērst sev lieku uzmanību bija vēl sliktāk nekā būt jauniņajai. Šī mācība nāca smagi, pēdējo četru gadu laikā viņa bija nomainījusi jau piecas skolas. Viņai ne reizi neizdevās iejusties vienaudžu kolektīvā, tomēr viņa saglabāja stūrgalvīgu cerību. Dziļi ievilkusi elpu, Lenija nolaida

kājas uz grīdas un izslidēja no savas divguļamās gultas. Šķērsojusi tukšo istabu, viņa izgāja gaitenī un pēc brīža tramīgi apstājās pie virtuves durvīm.

“Sasodīts, Kora!” sacīja papus. “Tu taču zini, kā tas mani ietekmē.”

Mamma piegāja viņam tuvāk un pastiepa roku. “Tev vajag palīdzību, mīlais. Tā nav tava vaina. Tie murgi...”

Lenija nokāsējās, lai pievērstu sev uzmanību. “Es...”

Papus pavērās uz viņu, smagi nopūtās un atkāpās no mammas. Lenija ievēroja, cik noguris viņš izskatās. Sakauts.

“Man jāiet uz skolu,” viņa bilda.

Mamma izķeksēja no rozā viesmīles uniformas kabatiņas cigaretes. Arī viņa izskatījās nogurusi; iepriekšējā dienā darbs līdz vēlam vakaram, šodien jāstrādā no pusdienlaika. “Ej vien, Lenij, citādi nokavēsi.” Viņas balss bija mierīga un klusa, tikpat maiga kā viņa pati.

Lenija baidījās palikt, baidījās arī iet prom. Tas bija savādi, pat muļķīgi, bet Lenija bieži jutās kā vienīgais pieaugušais ģimenē, balasts, kas notur līdzsvarā nedrošo Olbraitu laivu. Mamma atradās pastāvīgos sevis meklējumos. Pēdējos gados viņa bija izmēģinājusi *EST*¹ un cilvēka potenciāla kustību, garīgos treniņus un unitārismu. Pat budismu. Viņa nevērīgi noplūca pa odziņai gan šur, gan tur, un Lenijai šķita, ka vienīgais guvums no tā visa ir T kreklu un tukšu saukļu krājums. “Kas ir, tas ir, kas nav, tas nav” un tādā garā. Nelikās, ka no tā visa būtu kāda jēga.

“Ej, ej,” piebalsoja papus.

Lenija paķēra no krēsla mugursomu un devās uz durvīm. Kolīdz tās aizkrita ciet, vecāki turpināja strīdu.

Pie velna, Kora!

Lūdzu, uzklausi mani, Ernt...

¹ *Erhard Seminars Training* – grāmatu un auto tirgotāja Vernera Erharda (1935) organizētie semināri personības pārveidošanai, populāri 20. gs. 70. un 80. gados. (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

Agrāk viss bija citādi. Tā vismaz teica mamma. Pirms kara viņi dzīvoja treileru parkā Kentā un bija laimīgi. Papum bija labs darbs kā mehāniķim, bet mamma visu laiku smējās un, gatavojot vakariņas, klausījās “Daļiņu manas sirds” un dejoja. (Lenija no tā laika atcerējās tikai to, ka mamma dejoja.)

Tad papu iesauca armijā un nosūtīja uz Vjetnamu, kur viņa helikopters tika notriekts un ekipāža saņemta gūstā. Bez viņa mamma jutās pilnīgi izsista no sliedēm; tieši tolaik Lenija pirmoreiz saprata, cik viņa ir vārīga. Kādu laiku mamma bieži mainīja darbu, un viņas klejoja no pilsētas uz pilsētu, līdz pēdīgi apmetās kādā hipiju komūnā Oregonā. Tur viņas strādāja dravā, pārdeva fermeru tirgū paštaisītus lavandas maisījumus un protestēja pret karu. Katrā ziņā mammai izdevās mainīties tieši tik daudz, lai pielāgotos dzīvei komūnā.

Kad papus beidzot pārradās mājās, Lenija tik tikko viņu pazina. Izskatīgais, jautrais vīrietis no viņas atmiņām bija pārvērties par drūmu, sevi ierāvušos un viegli aizkaitināmu cilvēku. Komūnā viņam nepatika, un viņi pārcēlās uz citu vietu. Tad uz citu. Un vēl citu. Nekur viņam nebija gana labi.

Papus mocījās ar bezmiegu un ilgi neaizkavējās nevienā darbā, lai gan mamma apgalvoja, ka būtu grūti atrast labāku mehāniķi.

Arī šorīt viņi strīdējās par to, ka papus bija kārtējo reizi atlaists no darba.

Lenija uzlika galvā kapuci. Ceļš uz skolu veda caur koptu māju kvartāliem, garām tumšiem mežiņiem (uzmanies!), ātrajai ēstuvei, kur nedēļas nogalēs pulcējās vidusskolēni, un benzīntankam ar garu mašīnu rindu, kas gaidīja savu kārtu piepildīt bāku par piecdesmit pieciem centiem galonā. Pēdējā laikā visi sūkstījās arī par degvielas cenām.

Lenija bija ievērojusi, ka pieaugušie vispār ir kļuvuši nervozi, un kāds gan tur brīnums. Karš Vjetnamā bija sašķēlis valsti, avīzēs nekad netrūka sliktu ziņu: Sinoptiķu¹ vai IRA sarīkotie sprādzieni,

¹ *The Weathermen* – teroristiska kreiso radikāļu organizācija, kuri cīnījās pret karu Vjetnamā un ASV imperiālismu.

nolaupītas lidmašīnas un Petija Hērsta¹; visu pasauli bija satriecis terorisma akts Minhenes olimpiādē un Votergeitas skandāls. Un nesen Vašingtonas štatā bija sākušas pazust koledžu studentes. Pasaule nenoliedzami bija bīstama vieta.

Lenija būtu gatava nez ko atdot par istu draugu. Viņai tik ļoti vajadzēja ar kādu parunāt.

No otras puses, sarunas neko nelīdzētu. Kāda jēga izkratīt kādam sirdi?

Nujā, reizēm papus zaudē savaldīšanos un kliedz, viņi vienmēr sēž bez naudas un regulāri pārceļas, lai aizšmauktu no kreditoriem, bet tā ir viņu dzīve. Galvenais, ka viņi mīl cits citu.

Bet reizēm, it īpaši tādās dienās kā šī, Leniju māca nemiers un bailes. Šķīta, ka viņas ģimene stāv augstas kraujas malā, kas var jebkurā brīdī sairt zem kājām un nogrūt gluži kā tās mājas, ko aizrāva sev līdzī Sietlas lietus izmieķšķētās nokalnes.

Pēc skolas Lenija viena pati soļoja mājup pa lietu.

Viņi dzīvoja aklās ieliņas vidū, tumšbrūnā vienstāva mājā, kas salīdzinājumā ar citām bija diezgan nolaista: tukšas puķu kastes, aizsērējušas notekcaurules, garāžas durvis neveras ciet. Uz pelēkā, pussatrunējušā lubu jumta spurojās nezāļu kušķi, plīks karogmasts pārmetoši dūrās debesīs, kā apliecinot papus neapmierinātību ar valsts uzņemto kursu. Lai gan mamma sauca papu par patriotu, viņš ienīda valdību.

Nu viņš sēdēja garāžā uz šķība darbgalda līdzās mammašs padzīvojušajam *Mustang* ar iebuktētiem sāniem un līmlenti nolipinātu jumtu. Gar sienām grēdojās kartona kārbas ar mantām, kuras vēl nebija izkravātas kopš pēdējās pārceļšanās reizes.

¹ Patrīcija Kempbela Hērsta (1954) – amerikāņu aktrise un rakstniece, preses magnāta Viljama Rendolfa Hērsta mazmeita, kuru 1974. g. nolaupīja un pievērsa savai ideoloģijai kreisie radikāļi no Simbionistu atbrīvošanas armijas.

Papus kā parasti bija ģērbies apdilušā armijas frencī un izbalējušos, saplēstos *Levis* džinsos. Viņš sēdēja sagumis, atbalstījis elkoņus pret augšstilbiem. Kājas bija basas un netīras, garie melnie mati savēlušies pinku pinkās, ūsas prasījās pēc šķērēm. Tomēr pat šajā gurdenajā pozā viņš bija smuks kā kinozvaigzne, un to atzina visi.

Viņš piešķieba galvu un caur matu aizsegu pavērās uz Leniju. Sejā ievilkās rezignēts, bet sirsnīgs smaids. Tāds nu viņš bija, ātrsirdīgs un nelīdzsvarots, reizēm pat mazliet biedinošs, bet tas tikai tāpēc, ka viņš tik asi izjūt tādas lietas kā zaudējums, vilšanās un mīlestība. It īpaši mīlestība. “Lenora,” viņš sacīja savā piesmakušajā smēķētāja balsī. “Es tevi gaidīju. Piedod, es zaudēju savaldīšanos. Un darbu. Tu noteikti dusmojies uz mani.”

“Nedusmojos vis.”

Lenija zināja, ka viņš patiešām nožēlo. Redzēja to pēc sejas izteiksmes. Agrāk viņa domāja: kāda jēga visiem šiem “piedod”, ja nekas nemainās, bet mamma sacīja, ka karš un gūsts ir salauzuši papu. “Tas ir tāpat kā laužts mugurkauls,” viņa paskaidroja. “Tu taču nebeidz kādu mīlēt tāpēc, ka viņš ir ievainots. Tu vienkārši kļūsti stiprāka, lai varētu viņu atbalstīt. Un es esmu viņam vajadzīga. Mēs abas.”

Lenija apsēdās papum blakus, viņš aplika roku viņai ap pleciem un pievilka sev klāt. “Pār pasauli valda plānprātiņi. Šī vairs nav mana Amerika. Es gribu...” Viņš apklusā, klusēja arī Lenija. Viņa bija pieradusi, ka papus ir mūždien nelaimīgs un vilies. Viņš bieži aprāvās pusvārdā, it kā baidītos skaļi paust biedinošas vai nomācošas domas. Lenija to saprata; ir lietas, kuras labāk paturēt pie sevis.

Papus izvilka no kabatas samīcītu cigarešu paciņu, aizsmēķēja, un viņa ieelpoja pazīstamo sīvo dvaku.

Lenija zināja, cik viņam ir slikti. Reizēm, naktī pamodusies, viņa dzirdēja, ka papus raud un mamma cenšas viņu mierināt: “Kuš, Ernt, viss nu ir galā. Tu esi mājās, drošībā.”

Papus pašūpoja galvu un izpūta gaisā zilganpelēku dūmu viruli. “Es vienkārši gribu... ko vairāk. Ne jau darba ziņā. Dzīvē.”

Gribu iet pa ielu, nebaidoties, ka mani apsaukās par bērnu slepkavu. Gribu...” Viņš nopūtās un pasmaidīja. “Neraizējies – viss būs labi. Mums viss būs labi.”

“Tu dabūsi citu darbu,” bilda Lenija.

“Protam, Rudais. Rīt būs labāk.”

Tā viņi vienmēr teica.

Kādā aukstā, pelēkā aprīļa vidus rītā Lenija agri piecēlās, iekārtojās uz dzīvojamās istabas noplukušā dīvāna un ieslēdza raidījumu “Šodien”. Piecēlās un pagrozīja antenas ragus, lai uzlabotu attēla kvalitāti. Pēc brīža no miglas iznira Barbara Voltersa. “Šajā fotogrāfijā Patrīcija Hērsta, kas tagad dēvē sevi par Taņu, redzama nesena bankas aplaupīšanā Sanfrancisko ar M1 karabīni rokā. Aculiecinieki stāsta, ka deviņpadsmit gadus vecā preses magnāta mazmeita, kuru februārī nolaupīja Simbionistu atbrīvošanas armija...”

Lenija sastinga. Viņa joprojām nespēja noticēt, ka kaut kāda armija var tā vienkārši nolaupīt meiteni no bagātnieku mājām. Vai ir kāda vieta, kur cilvēks šajā pasaulē var justies droši? Un kā tas nākas, ka miljardu mantiniece ir kļuvusi par revolucionāri Taņu?

Nobūkšķēja ārdurvis.

Papus ienāca iekšā ar tik liksmu smaidu sejā, ka bija grūti nepasmaidīt pretī. Viņš izskatījās tik liels un dzīvības pilns priekšnamā ar zemajiem griestiem, uz pelēko, mitruma iezīmēto sienu fona. No viņa matiem pilēja ūdens.

Mamma stāvēja pie plīts un cepa brokastīm bekonu.

Straujiem soļiem iegājis virtuvē, papus ieslēdza tranzistoru, kas stāvēja uz virtuves letes plastikāta virsmas. Atskanēja čerkstoša rokenrola dziesma. Papus iesmējās un apskāva mammu.

“Es biju nejauks. Piedod, lūdzu,” viņš skaļi pačukstēja.

“Protams.” Mamma pieklāvās papum tā, it kā baidītos viņu zaudēt.

Aplicis roku mammai ap vidu, papus pieveda viņu pie galda, nosēdināja krēslā un iesaucās: “Nāc šurp, Rudais!”

Lenijai patika, ka viņa tiek iesaistīta ģimenes lietās. Aši pame-tusi dīvānu, viņa devās uz virtuvi un apsēdās blakus mammai. Papus uzsmaidīja viņai un sniedza grāmatiņu mikstajos vākos. “Senču aicinājums”. “Domāju, tev patiks.”

Papus apsēdās pretī mammai un piestūma krēslu tuvāk gal-dam. Viņa sejā rotājās tā izteiksme, ko Lenija klusībā dēvēja par “dižo ideju seju”. Tas nozīmēja, ka papum radies kārtējais plāns mainīt viņu dzīvi. Šādu plānu viņam bija vai cik: pārdot visu iedzīvi un doties gadu ilgā ceļojumā pa Bigsēra šoseju, audzēt ūdeles (klu-sās šausmas!), tirgot Kalifornijas vidienē puķu un dārzeņu sēklas.

Papus izvilka no kabatas salocītu papīra lapu un triumfējoši uzplāja to galdā. “Atceries, es stāstīju par savu draugu Bo Hārlanu?”

Mamma mirkli padomāja. “Vjetnamā?”

Papus pamāja ar galvu un pavērās uz Leniju. “Mēs kopā bijām tajā ellē un atbalstījām viens otru. Viņš bija ekipāžas komandie-ris, es – ložmetējnieks. Kad mūsu putniņu notrieca, mūs abus saņēma gūstā.”

Lenija ievēroja, ka viņam trīs rokas. Krekla piedurknes bija atrotītas, atklājot krunkainas violetas rievās, kas nekad neiedega; tās bija apdegumu rētas, kuras stiepās no plaukstu locītavām līdz pat elkoņiem. Lenija nezināja, kā tās bija radušās; papus nekad par to nerunāja, un viņa nejautāja, bet noprata, ka tas kaut kā saistīts ar gūstekņu nometni. Arī muguru klāja neglīts grubuļainu rētu raksts.

“Viņi lika man noskatīties, kā viņš mirst,” papus sacīja.

Lenija bažīgi pašķielēja uz mammu. Papus nekad nebija to stāstījis, un viņas pārņēma nemiers.

Brīdi viņš nervozi sita kāju pret grīdu un bungoja ar pirkstiem pa galdu, tad atlocīja papīru, nogludināja to un pagrieza tā, lai viņas varētu izlasīt. Vēstule.

Cien. seržant Olbrait!

Jums nu gan ir grūti sadzīt pēdas. Es esmu Ērls Hārlans.

Mans dēls Bo daudz stāstīja par jums, un es gribu pateik-ties, ka bijāt viņam tik labs draugs.

Savā pēdējā vēstulē Bo rakstīja: ja viņš ies bojā tajā elles caurumā, tad atstās Jums savu īpašumu Aļaskā.

Tas nav nekas liels – četrdesmit akri zemes un koka māja, kas jāsaved kārtībā. Bet strādīgs cilvēks šeit var dzīvot no tā, ko viņam dod daba, tālu prom no visiem tiem idiotiem, hipijiem un bardaka, kas valda pārējos četrdesmit astoņos štatos.

Mumsīm nav telefona, bet varat rakstīt uz pieprasījumu Homeras pastā. Agri vai vēl es to vēstuli dabūšu.

Zemesgabals atrodas Kanekā, ceļa galā pie 13. jūdžu staba, tieši pirms nodeguša koka aiz sudrabkrāsas vārtiem ar golvaskausu.

Vēlreiz tencinu par visu,

Ērls

Piešķiebusi galvu kā putns, mamma pavērās uz papu. “Tas cilvēks... Bo ir atstājis mums *māju*? Īstu māju?”

“Tieši tā, Kora.” Papus satraukts pielēca kājās. “Māju, kas *pie-der mums*. Kur mēs varēsim dzīvot paši par sevi, medīt, audzēt dārzenus un būt neatkarīgi no citiem. Mēs sapņojam par to jau gadiem ilgi – dzīvot vienkāršu dzīvi, tālu prom no visa šī bardaka. Tur neviens nevarēs man neko norādīt, pamācīt, kā strādāt, bradāt kājām manus sapņus. Tu tikai padomā – mēs beidzot būsīm brīvi!”

“Aļaska?” Lenija iepleta acis. Tas bija par traku pat papum. “Tu gribi atkal pārcelties? Mēs tikko atbraucām uz šejieni.”

Mamma sarauca pieri. “Bet tur taču nekā nav... Tikai lāči un eskimosi.”

Papus uzrāva mammu kājās tik strauji, ka viņa sagriļojās un neviļus atslīga pret viņu. Papus entuziasmā skaidri jautās izmīsuma pieskaņa. “Man tas ir vajadzīgs, Kora. Man vajag vietu, kur es atkal varēšu uzelpot ar pilnu krūti. Reizēm man gribas izlīst pašam no savas ādas. Es skaidri zinu, ka tur tikšu vaļā no murgiem un aizmirsīšu visu to ārprātu. Tur augšā viss atkal būs kā pirms Vjetnamas, kas sajāja man smadzenes, tā ka to vajag mums visiem.”

Mamma pacēla acis. Viņas bālums krasi kontrastēja ar papus tumšajiem matiņiem un iedegušo ādu.

“Bet, mīlā,” viņš sacīja. “Iedomājies, kā...”

Lenija redzēja, kā mamma padodas, cenšas pielāgot savas vajadzības viņējām un iztēloties sevi Aļaskā. Varbūt viņai šķita, ka tas ir kaut kas līdzīgs grupu psihoterapijai, jogai vai budismam. Atbilde uz visiem jautājumiem. Mammai nebija svarīgi, kur, kad un kas, viņai rūpēja tikai papus.

“Pašiem sava māja,” viņa bilda. “Bet nauda? Tu varētu pieteikties kara veterānu pabalstam.”

“Nesāc nu atkal.” Papus nopūtās. “To es nedarišu. Man vajag tikai pārmaiņas. Es apsolu, ka būšu prātīgāks ar naudu. Zvēru! Man vēl ir atlicis mazliet no tā, ko mantoju no sava vecā. Un es mazāk dzeršu. Ja tu tik ļoti gribi, pieteikšos tajā veterānu atbalsta grupā.”

Lenija jau bija to pieredzējusi. Mammas un viņas vēlmes nebija no svara.

Papus gribēja sākt jaunu dzīvi. Viņam to *vajadzēja*. Un mammai vajadzēja, lai viņš būtu laimīgs.

Tas nozīmēja, ka viņi mēģinās sākt visu no gala jaunā vietā, cerot, ka risinājums slēpjas ģeogrāfijā. Dosies uz Aļasku, lai īstenotu šo jauno sapni, un Lenija darīs, kā viņai teiks, turklāt ar pienācīgu entuziasmu. Kārtējo reizi būs jauna skolniece jaunā skolā. Ko padarīsi – tāda ir mīlestība.